

Danielin kirja - sata neljäkymmentäkahdeksan

Profeetallisten taulujen paljastaminen: Habakukin näky ja Millerin uni

Jeff Pippenger

2024-03-20

Tiedon lisääntyminen, jota Ulai-joen näky edustaa, on se, mikä lopulta kirjoitettiin Habakukin kahdelle taululle.

”Niihin profetioihin, joita he olivat pitäneet toisen tulemuksen aikaan soveltuvina, sisältyi opetusta, joka oli erityisesti sovitettu heidän epävarmuutensa ja jännityksensä tilaan ja joka rohkaisi heitä odottamaan kärsivällisesti uskossa, että se, mikä heidän ymmärrykselleen nyt oli hämärää, tehtäisiin aikanaan selväksi.

Näiden profetioiden joukossa oli Habakuk 2:1–4:n profetia: ”Minä seison vartiopaikallani ja asetaudun muurille; minä tähystän nähdäkseni, mitä hän minulle puhuu ja mitä minä vastaan, kun minua nuhdellaan. Ja Herra vastasi minulle ja sanoi: Kirjoita näky ja tee se selväksi tauluihin, niin että sen lukija voi juosta. Sillä näky odottaa vielä määrääikaansa, mutta lopussa se puhuu eikä petä; vaikka se viipyisi, odota sitä, sillä varmasti se tulee, se ei viivähdä. Katso, hänen sielunsa on paisunut eikä ole oikea hänessä; mutta vanhurskas on elävä uskonsa kautta.”

Jo vuonna 1842 tässä profetiassa annettu kehoitus ”kirjoittaa näky ja piirtää se selvästi tauluihin, niin että sen lukija voisi juosta” oli johdattanut Charles Fitchiä laatimaan profeetallisen kaavion Danielin ja Ilmestyskirjan näkyjen havainnollistamiseksi. Tämän kaavion julkaisemista pidettiin Habakukille annetun käskyn täyttymyksenä. Kukaan ei kuitenkaan tuolloin huomannut, että samassa profetiassa esitetään näyn täyttymyksen ilmeinen viivästyminen — viipymisen aika. Pettymyksen jälkeen tämä raamatunkohta näytti hyvin merkitykselliseltä: ”Sillä näky odottaa vielä määrääikaansa, mutta lopussa se puhuu eikä petä; vaikka se viipyisi, odota sitä, sillä varmasti se tulee, eikä se viivästy.... Vanhurskas on elävä uskostansa.” Suuri taistelu, 391, 392.

Habakukin kaksi taulua ovat profeetallisesti kaksi todistajaa. Raamatullisesti kaksi todistajaa on tuotava yhteen totuuden vahvistamiseksi.

Mutta jos hän ei sinua kuule, ota mukaasi vielä yksi tai kaksi, jotta jokainen sana vahvistettaisiin kahden tai kolmen todistajan suulla. Matteus 8:16.

Kun Habakukin kaksi taulua (vuosien 1843 ja 1850 pioneerikaaviot) asetetaan päällekkäin, ne vahvistavat ne totuudet, jotka olivat Millerin unen ”jalokivet”. Vuoden 1843 erehdys, joka on esitetty ensimmäisessä taulussa, yhdessä toisen taulun kanssa päällekkäin asetettuna vahvistaa näyn ”viivytyksen ajan”. Miller (tuon historian vertauskuvallinen vartija) kysyi, mitä hänen oli sanottava oman historiansa väittelyn aikana.

Minä seison vartiopaikallani ja asetan itseni muurille, ja tähystän nähdäkseni, mitä hän minulle puhuu ja mitä minä vastaan, kun minua nuhdellaan. Habakuk 2:1.

Herra kehotti Milleriä kirjoittamaan näyn muistiin, ja unessaan hän asetti arkun, joka sisälsi näyn, pöydälle huoneensa keskelle.

Ja Herra vastasi minulle ja sanoi: Kirjoita näky ja kaiverra se selvästi tauluihin, niin että sen lukija voi juosta. Habakuk 2:2.

Taulut osoittavat siis viipymisen ajan ja ensimmäisen pettymyksen.

Sillä näky odottaa vielä määräaikaansa, mutta lopussa se puhuu eikä petä; vaikka se viivyy, odota sitä, sillä varmasti se toteutuu, eikä se viivästy. Habakuk 2:3.

फरि ज्ञान की वृद्धि के आधार पर प्रकट होने वाले दो वर्गों का प्रतिनिधित्व किया जाता है।

Katso, sen sielu, joka on ylpeä, ei ole oikeamielinen hänessä; mutta vanhurskas on elävä uskonsa kautta. Habakuk 2:4.

Nämä kaksi palvojien luokkaa tulisivat ilmi Danielin kahdennessatoista luvussa kuvatun koetuksen kautta.

Ja hän sanoi: Mene, Daniel, sillä nämä sanat pidetään suljettuina ja sinetöityinä lopun aikaan asti. Monet puhdistetaan, valkaistaan ja koetellaan; mutta jumalattomat tekevät jumalattomasti, eikä yksikään jumalattomista ymmärrä; mutta viisaat ymmärtävät. Daniel 12:9, 10.

Danielin ”viisaat” ovat Matteuksen kahdenkymmenennenviidennen luvun viisaat neitsyet, jotka vanhurskautettiin uskosta, ja jumalattomat olivat tyhmät neitsyet, jotka ylpeys paisutti. Millerin unen lopussa jalokivet edustavat kymmenen neitsyen vertauksen öljyä, joka oli sanoma.

”Jumalaa häväistään, kun emme ota vastaan niitä ilmoituksia, jotka hän meille lähettää. Näin me torjumme sen kultaisen öljyn, jonka hän vuodattaisi sieluihimme välitettäväksi niille, jotka ovat pimeydessä. Kun kuuluu huuto: ’Katso, ylkä tulee; menkää häntä vastaan’, ne, jotka eivät ole saaneet pyhää öljyä, jotka eivät ole vaalineet sydämessään Kristuksen armoa, huomaavat, kuten tyhmät neitsyet, etteivät he ole valmiit kohtaamaan Herraansa. Heillä ei itsessään ole voimaa hankkia öljyä, ja heidän elämänsä joutuu haaksirikkoon.” Review and Herald, 20. heinäkuuta 1897.

Millerin jalokivet loistaisivat viimeisinä päivinä kymmenen kertaa kirkkaammin, ja sekä luku kymmenen että valo ovat koetuksen symboleja. Viimeisinä päivinä, joita kuvataan Millerin unen loppuosassa, Habakukin tauluissa esitetty totuuden valo tuottaa koettelevan sanoman, joka kymmenen neitsyen vertauksessa on keskiyön huudon koetteleva sanoma. Tuo koetusprosessi on Milleriläisen historian koetusprosessin toisto, sillä kymmenen neitsyen vertaus toistuu viimeisinä päivinä kirjaimelleen.

Minut ohjataan usein kymmenen neitsyen vertaukseen, joista viisi oli viisasta ja viisi tyhmää. Tämä vertaus on täyttynyt ja on täyttyvä aivan kirjaimellisesti, sillä sillä on erityinen sovellus tähän aikaan, ja niin kuin kolmannen enkelin sanoma, se on täyttynyt ja on edelleen oleva nykyinen totuus ajan loppuun saakka. Review and Herald, 19. elokuuta 1890.

Viivytyksen ajan kokemus toistuisi aivan kirjaimellisesti Millerin unen lopussa, ja hänen jalokivensä loistaisivat silloin kymmenen kertaa aurinkoa kirkkaammin, mikä näin osoittaa, että jalokivet edustavat viimeistä koetusta vertauksessa kymmenestä neitsyestä. Kymmenen on koetuksen vertauskuva, ja kymmenen päivän lopussa Daniel ja kolme urhoollista näyttivät silminnähden kauniimmilta ja lihavammita kuin ne, jotka söivät Babylonin ruokaa. Habakukissa ylpeät, jotka elivät itsevarmuudesta eivätkä uskosta, kehittivät Babylonin luonteen. Milleriläisessä historiassa heistä tuli Babylonin tyttäret, ja Habakukissa paavikuntaa käytetään osoittamaan heidän luonteensa.

Katso, sen sielu, joka on pöyhistynyt, ei ole oikeamielinen hänessä; mutta vanhurskas on elävä uskonsa kautta. Niinpä myös, koska hän rikkoo viinin kautta, hän on ylpeä mies, eikä pysy kotonaan; hän avartaa halunsa kuin tuonela, on kuin kuolema eikä saa kylläänsä, vaan kokoaa luoksensa kaikki kansakunnat ja kerää luoksensa kaikki kansat. Eivätkö kaikki nämä viritä hänestä pilkkalaulua ja ivallista sananlaskua häntä vastaan ja sano: Voi sitä, joka kartuttaa sitä, mikä ei ole hänen omansa! Kuinka kauan? Ja sitä, joka kuormittaa itsensä paksulla savella! Eivätkö äkisti nouse ne, jotka purevat sinua, ja herää ne, jotka sinua pelästyttävät, niin että sinä joudut heille saaliiksi? Koska olet ryöstänyt monia kansakuntia, kaikki kansojen tähteet ryöstävät sinut, ihmisveren tähden sekä maan, kaupungin ja kaikkien niissä asuvaisten kohtaaman väkivallan tähden. Habakkuk 2:4–8.

Matteuksen kahdenkymmenennenviidennen luvun neitsyiden ylle tullut koetusprosessi synnyttää sellaisen palvojien luokan, joka on kehittänyt pohjoisen kuninkaan (paavikunnan) luonteen; tämän saman vallan, joka myös ”ryösti monia kansoja”.

Näin sanoo Herra: Katso, kansa tulee pohjoisesta maasta, ja suuri kansakunta nostatetaan maan ääritä. He tarttuvat jouseen ja keihääseen; he ovat julmat eivätkä armahda; heidän äänensä pauhaa kuin meri, ja he ratsastavat hevosilla, asettuneina taisteluriviin kuin sotamiehet sinua vastaan, tytär Siion. Me olemme kuulleet sanoman siitä: meidän kätemme herpoavat; ahdistus on vallannut meidät, ja tuska, niin kuin synnyttävällä vaimolla. Älkää menkö kedolle älkääkä vaeltako tiellä; sillä vihollisen miekka ja kauhu ovat joka puolella. Kansani tytär, vyötä itsesi säkkikankaaseen ja kieriskele tuhkassa; vietä surua niin kuin ainoasta pojasta, mitä katkerinta valitusta; sillä hävittäjä tulee äkisti meidän päällemme. Jeremia 6:22–26.

Habakukin kaksi luokkaa ovat ne, jotka vanhurskautetaan uskosta, ja ne, jotka söivät ja joivat Babylonin oppeja. Ne, jotka Millerin unen viimeisinä päivinä esitetään neitsyinä, joko kehittävät Kristuksen luonteen ja saavat siten Jumalan sinetin, tai kehittävät paaviuden luonteen ja saavat pedon merkin.

”Aika on tullut, että todellinen valo loistaisi moraalisen pimeyden keskellä. Kolmannen enkelin sanoma on lähetetty maailmaan varoittamaan ihmisiä ottamasta pedon tai sen kuvan merkkiä otsaansa tai käteensä. Tämän merkin vastaanottaminen merkitsee samaan ratkaisuun tulemistakin kuin peto on tehnyt sekä samojen ajatusten puolustamista suoranaudessa vastustuksessa Jumalan sanaa vastaan. Kaikista niistä, jotka ottavat tämän merkin, Jumala sanoo: ”Hänkin on juova Jumalan vihan viiniä, joka sekoittamattomana on kaadettu hänen vihansa maljaan, ja häntä on vaivattava tulella ja tulikivellä pyhien enkelien edessä ja Karitsan

edessä.” Review and Herald, 13. heinäkuuta 1897.

Neitsyet, jotka juovat Babylonin viiniä, joutuvat lopulta juomaan Jumalan vihan viiniä. Jesajassa Efraimin juopuneet ilmentävät sokeaa juovutustaan kääntämällä asiat ylösalaisin, ja sitä tekoa on pidettävä ”savenvalajan savena”.

”Jatkuvan” tunnistaminen Kristuksen symboliksi kääntää ”jatkuvaa” koskevan totuuden pääläelleen, sillä ”jatkuva” on saatanallinen symboli. Millerin tunnistus ”jatkuva” pakanuudeksi esitetään suoraan Habakukin tauluissa. Millerin löytö Tessalonikalaiskirjeen kohdasta, jonka ansiosta hän ymmärsi, että pois otettu oli pakanuus, jotta ”synnin ihminen”, joka istuu Jumalan temppelissä, tulisi ilmoitetuksi, on 2. Tessalonikalaiskirjeen toisen luvun ensisijainen totuus.

”Luin edelleen enkä voinut löytää mitään muuta tapausta, jossa se [jokapäiväinen] esiintyi, kuin Danielin kirjassa. Sitten [konkordanssin avulla] otin ne sanat, jotka olivat siihen yhteydessä: ’ottaa pois’; hän ottaa pois jokapäiväisen; ’siitä ajasta, jolloin jokapäiväinen otetaan pois’ jne. Luin edelleen ja ajattelin, etten löytäisi tekstistä mitään valoa; lopulta tulin kohtaan 2. Tessalonikalaiskirje 2:7, 8. ’Sillä laittomuuden salaisuus on jo vaikuttamassa; ainoastaan se, joka nyt pidättää, pidättää, kunnes hänet poistetaan tieltä, ja silloin tuo laitton ilmestyy’ jne. Ja kun olin tullut tuohon tekstiin, oi, kuinka kirkkaalta ja ihanalta totuus näyttikään! Siinähan se on! Se on jokapäiväinen! No niin, mitä Paavali nyt tarkoittaa sillä, ’joka nyt pidättää’ eli estää? ’Synnin miehellä’ ja ’laittomalla’ tarkoitetaan paaviutta. No, mikä estää paaviutta ilmestymästä? Mikäpä muu kuin pakanuus; no, silloin ’jokapäiväisen’ täytyy tarkoittaa pakanuutta.” —William Miller, Second Advent Manual, sivu 66.” Advent Review and Sabbath Herald, 6. tammikuuta 1853.

Millerin löytämä ”jokapäiväisen” merkitys Tessalonikalaiskirjeessä on tämän kohdan ensisijainen totuus. Kun Paavali yksilöi ne, jotka eivät rakasta totuutta ja jotka sen tähden saavat väkevän eksytyksen, hän epäilemättä tarkoittaa totuuden vihaamista yleisessä merkityksessä; mutta se totuus, johon kohdassa suoraan viitataan, on se totuus, että ”jokapäiväinen” edustaa pakanallista Roomaa.

Ruumiin lamppu on silmä. Jos siis silmäsi on terve, koko ruumiisi on oleva täynnä valoa. Mutta jos silmäsi on paha, koko ruumiisi on oleva täynnä pimeyttä. Jos siis se valo, joka sinussa on, on pimeyttä, kuinka suuri onkaan se pimeys! Ei kukaan voi palvella kahta herraa; sillä joko hän vihaa toista ja rakastaa toista, taikka hän pitää toiseen kiinni ja halveksii toista. Te ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa. Matteus 6:22–24.

On olemassa vain rakkaus totuuteen tai totuuden viha. Mitään välimuotoa ei ole. Se väkevä eksytys, joka kohtaa Matteuksen kahdenkymmenenviiden luvun tyhmiä neitsyitä, perustuu siihen, että he hylkäävät Millerin jalokivien valon, jotka edustavat viimeistä koetusta. Muinaisen Israelin viimeinen koetus oli heidän kymmenes koetuksensa, ja Millerin jalokivet loistavat viimeisinä päivinä kymmenen kertaa kirkkaammin. Millerin jalokivien hylkäämisen vertauskuva on ”jokapäiväinen”, jonka Efraimin juomarit käänsivät ylösalaisin adventismin kolmannessa sukupolvessa. ”Jokapäiväinen” on pakanallisuuden saatanallinen vertauskuva. Juomarit toivat mukanaan väärennetyn jalokiven luopioprotestantismista, ja se määrittelee ”jokapäiväisen”

Kristuksen vertauskuvaksi.

Millerin ymmärrystä hänen jalokivistään rajoitti se historia, jossa hänet nostettiin esiin. Vakuuttuneena siitä, että toinen tulemus oli seuraava profeetallinen tapahtuma, paaviuden vuonna 1798 saama kuolettava haava saattoi hänen näkemyksessään edustaa ainoastaan Danielin toisen luvun neljättä ja viimeistä maallista valtakuntaa. Miller oli myös rajoittunut ymmärryksessään ”jokapäiväisestä”, sillä hänen todistuksensa mukaan hänet johdatettiin ilmoituksen kautta tiettyyn tutkimismenetelmään, jossa hän kertoi käyttäneensä Raamattuaan, Crudenin konkordanssia ja lukeneensa joitakin sanomalehtiä. Hänen päätöksensä tutkia sillä tavoin oli yksinkertaisesti tullut hänen mieleensä.

”Niiden kahdentoista vuoden aikana, jolloin olin deisti, luin kaikki tarinat, joita vain saatoin löytää; mutta nyt minä rakastin Raamattua. Se opetti Jeesuksesta! Mutta silti suuri osa Raamatusta oli minulle hämärää. Vuonna 1818 tai 1819 keskustellessani erään ystävän kanssa, jonka luona olin vierailulla ja joka oli tuntenut minut ja [kuullut] minun puhuvan silloin, kun olin deisti, hän kysyi jokseenkin merkitsevästi: ’Mitä ajattelet tästä tekstistä ja tuosta?’ viitaten niihin vanhoihin kohtiin, joita olin deistinä vastustanut. Ymmärsin, mitä hän tarkoitti, ja vastasin: Jos annat minulle aikaa, kerron sinulle, mitä ne merkitsevät. ’Kuinka paljon aikaa tahdot?’ En tiedä, vastasin, mutta minä kerron sinulle, sillä en voinut uskoa, että Jumala olisi antanut ilmoituksen, jota ei voisi ymmärtää. Silloin päätin tutkia Raamattuani uskoen, että voisin saada selville, mitä Pyhä Henki tarkoitti. Mutta heti kun olin tehnyt tämän päätöksen, mieleeni tuli ajatus: ’Entä jos löydät kohdan, jota et voi ymmärtää, mitä silloin teet?’ Tällainen Raamatun tutkimistapa tuli silloin mieleeni: otan sellaisten kohtien sanat ja seuraan niitä halki koko Raamatun ja saan tällä tavoin selville niiden merkityksen. Minulla oli Crudenin konkordanssi, jota pidän maailman parhaana; niinpä otin sen ja Raamattuni, istuuduin kirjoituspöytäni ääreen enkä lukenut mitään muuta, paitsi vähän sanomalehtiä, sillä olin päättänyt saada tietää, mitä Raamattuni tarkoitti. Apollos Hale, The Second Advent Manual, 65.”

Millerin jalokiviä ei tunnistettu ainoastaan hänen tutkimusmenetelmänsä perusteella, vaan myös Jumalalta saadun suoran ilmoituksen kautta.

”Jumala lähetti enkelinsä vaikuttamaan sellaisen maanviljelijän sydämeen, joka ei ollut uskonut Raamattuun, johdattaakseen hänet tutkimaan profetioita. Jumalan enkelit vierailivat toistuvasti tuon valitun luona ohjatakseen hänen mieltään ja avatakseen hänen ymmärrykselleen profetioita, jotka olivat aina olleet Jumalan kansalle hämääviä. Totuuden ketjun alku annettiin hänelle, ja häntä johdettiin tutkimaan rengasta renkaan jälkeen, kunnes hän katseli Jumalan sanaa ihmetellen ja ihaillen. Hän näki siinä täydellisen totuuden ketjun. Tuo Sana, jota hän oli pitänyt ei-inspiroituna, avautui nyt hänen katseensa eteen kauneudessaan ja kirkkaudessaan. Hän näki, että yksi Raamatun kohta selittää toista, ja kun jokin kohta oli suljettu hänen ymmärrykseltään, hän löysi Sanan toisesta osasta sen, mikä selitti sitä. Hän piti Jumalan pyhää Sanaa ilolla sekä syvimmällä kunnioituksella ja pyhällä pelolla.” Early Writings, 230.

Kun sisar White toteaa, että ”Jumala lähetti enkelinsä” Millerin luo, tämä osoittaa, että Millerin luo lähetetty enkeli oli Gabriel, sillä ”hänen enkelinsä” on Gabrielille annettu nimitys.

Enkelin sanat, ”Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä”, osoittavat, että hänellä on korkea-arvoinen asema taivaallisissa esipihoissa. Kun hän tuli tuomaan sanomaa Danielille, hän sanoi: ”Eikä ole ketään muuta, joka minua vahvistaa näissä asioissa, paitsi Miikael [Kristus], teidän ruhtinaanne.” Daniel 10:21. Gabrielista Vapahtaja puhuu Ilmestyskirjassa sanoen, että ”Hän lähetti ja ilmoitti sen enkelinsä kautta palvelijallensa Johannekselle.” Ilmestyskirja 1:1. Alfa ja omega, s. 99.

Gabriel ja muut enkelit ohjasivat Millerin ”mieltä” ja avasivat ”hänen ymmärrykselleen ne profetiat, jotka olivat aina olleet Jumalan kansalle hämääviä”. Hänen sanomansa ei muodostunut ainoastaan hänen tutkimusmenetelmänsä kautta, vaan myös jumalallisen ilmoituksen avulla. Juuri se menetelmä, jota hän käytti Raamatun tutkimiseen, tuli hänen mieleensä. Kun Jumala tuo totuuden mieleemme, se on jumalallinen ilmoitus, vastakohtana sille, että totuuteen päädytään Raamattua oikein jakelemalla tapahtuvan prosessin kautta. Miller teki molempia, mutta jumalallinen ilmoitus oli osa sitä, kuinka Miller tuli ymmärtämään aiheen ”jokapäiväinen”.

Miller ei olisi tunnistanut Danielin kahdeksannen luvun jakeiden yhdeksästä kahteentoista sukupuolivaihtelua, sillä hänen käytössään olivat ainoastaan Raamattu ja konkordanssi, josta puuttui kaikki raamatullisia kieliä koskeva tieto. Hän ei olisi nähnyt eroa sanojen ”sur” ja ”rum” välillä, vaikka molemmat on käännetty ilmauksella ”ottaa pois”. Hän ei olisi nähnyt eroa sanojen ”miqdash” ja ”qodesh” välillä, vaikka molemmat on käännetty sanalla ”pyhäkkö”.

Hän ei olisi nähnyt sen sanan ”tamid” totuutta, joka esiintyy Raamatussa sata neljä kertaa. Totuus, jota hän ei olisi voinut nähdä (ja joka on myös se totuus, jonka hän näki), oli tämä: niistä sadasta neljästä kerrasta, jolloin heprean sanaa ”tamid” käytetään Raamatussa, ainoastaan Danielin kirjassa heprean sanaa ”tamid” käytetään substantiivina. ”Tamid” on heprean sana, joka merkitsee ”jatkuva”, ja Danielin kirjassa se on käännetty ilmauksella ”jokapäiväinen”.

Vain Danielin kirjassa sanaa käytetään substantiivina, ja ne muut yhdeksänkymmentäyhdeksän kertaa sitä käytetään adverbina. Tästä syystä, kun King James -Raamatun kääntäjät joutuivat kohtaamaan sen, että Daniel käytti sanaa viisi kertaa substantiivina, samalla kun kaikki muut Raamatun kirjoittajat käyttivät sanaa yhdeksänkymmentäyhdeksän kertaa adverbina, todistusaineiston painavuus pakotti heidät ”korjaamaan” Danielin sanan käytön substantiivina. Korjatakseen Danielin he lisäsivät sanaan sanan ”uhri” ja muuttivat siten substantiivin adverbiksi. Ja sitten, korjatakseen kääntäjät, Ellen White sai innoituksen merkitä muistiin, että hän ”näki koskien ‘päivittäistä’, että sana ‘uhri’ oli lisätty inhimillisen viisauden nojalla eikä kuulu tekstiin; ja että Herra antoi siitä oikean käsityksen niille, jotka esittivät tuomion hetken huudon.”

Miller etsi oman todistuksensa mukaan ymmärtääkseen ”jokapäiväisen”, minkä hän lopulta tekikin 2. Tessalonikalaiskirjeessä. Mutta myös oman todistuksensa mukaan hän pyrkiessaan ymmärtämään sanaa tarkasteli jokaista kohtaa, jossa sanaa käytettiin, ja tätä sanaa käytetään Raamatussa yhdeksänkymmentäyhdeksän muuta kertaa. Kuitenkin hänen todistuksensa ”jokapäiväisestä” on, ettei hän löytänyt sitä mistään muualta kuin Danielin kirjasta, kun hän lausui:

”Luin edelleen enkä voinut löytää ainoatakaan muuta tapausta, jossa se [jokapäiväinen] esiintyi, paitsi Danielissa.” Miller johdatettiin jalokivien luo ei ainoastaan hänen tutkimismenetelmänsä kautta, vaan myös jumalallisen ilmoituksen kautta, joka annettiin hänelle enkelien palvelutyön välityksellä.

Tästä syystä hänen käsityksensä ”jokapäiväisestä” oli oikea, mutta rajallinen. Hän ei voinut havaita, että niistä viidestä kerrasta, jolloin ”jokapäiväiseen” viitataan Danielin kirjassa, yksi niistä kolmesta kerrasta, jolloin ”jokapäiväinen” ”otetaan pois”, edusti eri merkitystä kuin ne kaksi muuta kertaa. Yhden kerran ”jokapäiväistä” käytetään heprean sanan ’rum’ yhteydessä ja ne kaksi muuta kertaa heprean sanan ’sur’ yhteydessä. Molemmat sanat on käännetty ”ottaa pois”, mutta Danielin kirjan kahdeksannen luvun jakeessa yksitoista ’rum’ merkitsee korottaa ja ylentää, ja yhdennentoista luvun jakeessa kolmekymmentäyksi sekä kahdennentoista luvun jakeessa yksitoista sana ’sur’ merkitsee poistaa.

Teologit, jotka syövät ja juovat babylonialaista ruokavaliota, väittävät, että poistitpa jonkin asian tai kohotit jotakin, molemmat edustavat eräänlaista poistamista, joten molemmat sanat on ymmärrettävä samanmerkityksisiksi. He väittävät, että ne kolme kertaa, jolloin ”jokapäiväinen” ”otetaan pois”, merkitsevät aina poistamista, ja näin tehdessään he osoittavat, että Daniel oli huolimaton sananvalinnassaan. He eivät sano sitä avoimesti, mutta johtopäätöksenä heidän opetuksensa on, että Danielin olisi tullut käyttää sanaa ’sur’ kaikissa kolmessa esiintymässä, sillä teologien mukaan hän muka tarkoitti joka kerta samaa asiaa, kun ”jokapäiväinen” ”otettiin pois”.

He tekevät saman myös sanoille ’miqdash’ ja ’qodesh’, jotka molemmat on käännetty sanalla ”pyhäkkö” kahdeksannen luvun jakeissa yksitoista–neljätoista. Jokaisessa noiden neljän jakeen ”pyhäkkö”-viittauksessa he väittävät, että ne kaikki tarkoittavat Jumalan pyhäkköä. Tämän päättelyn mukaan Danielin olisi jälleen pitänyt yksinkertaisesti käyttää sanaa ’qodesh’ kaikissa kolmessa viittauksessa eikä sanaa ’miqdash’ jakeessa yksitoista. Miller ei olisi tunnistanut näiden sanojen välistä eroa, mutta nykyajan teologit tunnistavat sen, ja kun he tunnistavat sen, he vaativat, ettei mitään eroa tulisi myöntää. Kuitenkin Miller, joka ei tunnistanut sanojen välisiä eroja, päätyi nykyajan teologeihin nähden päinvastaiseen käsitykseen.

Todellisuus on, että Daniel oli huolellinen kirjoittaja, joka tunsikin heprean kielen ja jonka katsottiin olevan kymmenen kertaa viisaampi kuin kaikki muut Babylonin tietäjät. Jos kukaan tunsikin heprean kielen asianmukaisen käytön ja sen, kuinka sitä tuli oikein esittää juuri siinä historiallisessa kertomuksessa, niin Daniel. Jos Daniel käytti eri sanoja, se johtui siitä, että niiden oli tarkoitus välittää eri merkityksiä, joita hän tarkoituksellisesti pyrki ilmaisemaan. Kun tunnustetaan Danielin erottuva tapa käyttää sanoja, jotka on käännetty joko sanalla ”pyhäkkö” tai ilmauksella ”ottaa pois”, ne tukevat Millerin käsitystä ”jokapäiväisestä”, jonka Miller tunnisti juuri siinä kohdassa, jossa Paavali osoittaa, että ne, jotka vihaavat totuutta, ovat määrättyt vastaanottamaan väkevän eksytyksen.

Ne, jotka vihaavat totuutta ja uskovat valheen, joka synnyttää väkevän eksytyksen, esitetään myös Efraimin juoppoina, jotka jaetaan kahteen ryhmään. Toinen ryhmä on oppinut johto, ja toinen ryhmä on oppimattomat, jotka kuulevat ainoastaan sen, mitä oppineet heille opettavat. He ovat

niitä, jotka kätkeytyvät valheiden alle ja tekevät liiton kuoleman kanssa. He ovat Matteuksen kahdenkymmenennenviidennen luvun tyhmät neitsyet ja ne, joiden sielu paisuu Habakukin toisessa luvussa. He ovat niitä, jotka hylkäävät Millerin unen perustavanlaatuiset totuudet, jotka loistavat lopussa kymmenen kertaa kirkkaammin (kuvaten nykyajan Israelin kymmenettä ja viimeistä koetusta), kuten muinaisen Israelin kymmenes ja viimeinen koetus esikuvallisesti osoittaa.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

Ja Herra sanoi Moosekselle: Kuinka kauan tämä kansa halveksii minua? ja kuinka kauan kestää, ennen kuin he uskovat minuun, kaikista niistä merkeistä huolimatta, jotka minä olen heidän keskellään tehnyt? Minä lyön heitä rutolla ja hylkään heidät perinnöstä, ja sinusta minä teen kansan, joka on suurempi ja väkevämpi kuin he. Niin Mooses sanoi Herralle: Silloin egyptiläiset saavat kuulla sen, sillä sinä toit tämän kansan voimallasi heidän keskeltänsä. Ja he kertovat siitä tämän maan asukkaille; sillä nämä ovat kuulleet, että sinä, Herra, olet tämän kansan keskellä, että sinä, Herra, näyttäydyt kasvoista kasvoihin ja että sinun pilvesi seisoo heidän yllään ja että sinä kuljet heidän edellään päivällä pilvenpatsaassa ja yöllä tulipatsaassa. Jos nyt surmaat kaiken tämän kansan ikään kuin yhden miehen, niin kansat, jotka ovat kuulleet sinusta kerrottavan, puhuvat sanoen: Koska Herra ei kyennyt viemään tätä kansaa siihen maahan, jonka hän oli heille valalla luvannut, hän surmasi heidät erämaassa.

Ja nyt, minä rukoilen sinua, olkoon minun Herrani voima suuri, niin kuin sinä olet puhunut sanoen: Herra on pitkämielinen ja suuri armossa, antaa anteeksi pahat teot ja rikkomukset, mutta ei suinkaan jätä rankaisematta, vaan kostaa isien pahat teot lapsille kolmanteen ja neljanteen polveen. Anna siis, minä rukoilen sinua, anteeksi tämän kansan pahat teot sinun armosi suuruuden mukaan, niin kuin olet antanut tälle kansalle anteeksi Egyptistä tähän asti. Ja Herra sanoi: Minä olen antanut anteeksi sinun sanasi mukaan; mutta niin totta kuin minä elän, kaikki maa on täyttyvä Herran kirkkaudesta. Sillä kaikki ne miehet, jotka ovat nähneet minun kirkkauteni ja minun tunnustekoni, jotka minä tein Egyptissä ja erämaassa, ja ovat nyt kymmenen kertaa kiusanneet minua eivätkä ole kuulleet minun ääntäni, eivät totisesti saa nähdä sitä maata, jonka minä valalla vannoin heidän isillensä, eikä yksikään niistä, jotka ovat minua halveksineet, saa sitä nähdä. Mutta palvelijani Kaaleb, koska hänessä oli toinen henki ja hän on täydellisesti seurannut minua, hänet minä vien siihen maahan, johon hän meni, ja hänen siemenensä saa omistaa sen. 4. Mooseksen kirja 14:11–24.